

over criteria bij het verlenen van vergunningen voor zonneparken in de gemeente dalfsen

'Het landschap is geen museum', liet Neelie Kroes weten, toen kunstenaars rond 1990 in de Betuwe aandacht vroegen voor het door voorgenomen dijkverzwaringen bedreigde landschap.

Alexander Arche -directeur van Kronos-Solar- zei iets soortgelijks tegen onze groep bewoners van Westeinde en Ankummerdijk, toen hij op bezoek kwam nadat wij verontrust waren geworden doordat twee buurtgenoten ons de voornemens kwamen mededelen om land **rondom onze huizen (!)** te verhuren aan deze Duitse firma voor het inrichten van een zonnepark. Hij zei: *'u heeft wel percelen gekocht, maar niet het uitzicht'*.

Geen fijne binnenkoper. Of wel. Want meteen werd duidelijk dat dit vooral om **geld** gaat: de huur bedraagt 3000 euro/ha en ze komen naar hun zeggen naar ons (te) kleinschalige land *'omdat hier zulke gunstige subsidievoorwaarden zijn'*.

Materie gaat dus boven landschappelijke waarden, en, erger, ook boven sociale waarden. Terwijl duurzaamheid, een maatschappelijke verantwoordelijkheid, mooi past bij sociale cohesie, belangrijke eigenschap van 'naoberschap', werd door wijze van mededelen en voornemen zelf **een wig geslagen in onze buurt**.

In dezelfde tijd sprak de wethouder met de raad af criteria te leveren voor zonneparken op maaiveld en die worden nu besproken.

College en raad,

het is u bekend dat wij toen een handreiking hebben gestuurd met criteria en argumenten om tot verantwoorde toepassing te komen van zonne-energie.

Daar zien wij te weinig van terug in de nu voorliggende stukken. Het college heeft gekozen voor een **liberale en vage benadering** die u, raad, moet afwijzen. Waar behoefte is aan duidelijkheid, redelijkheid voor iedereen vooraf, voorzien wij, als dit beleid wordt, **sociale onrust, eindeloze onderhandelingen, oneerlijke en op gemeenteniveau onvergelykbare uitkomsten**. Laat het niet over aan de markt, maar **regel het rechtvaardig, redelijk en voor de gehele regio collectief**.

Ik breng nog twee nieuwe punten onder uw aandacht:

a - ambitie

Het energiedossier kan minder lastig worden als Dalfsen een wat minder ruime jas aantrekt: nummer 1, het beste jongetje in de klas, in de niet eens bestaande Duurzaamheidswedstrijd willen worden vinden wij **een onnodige weinig realistische ambitie**, vooral als dat gepaard gaat met nummer 1 worden in veranderen van een vreedzame, landschappelijk ook voor toeristen bijzonder aantrekkelijke gemeente in een verdeelde, lelijke en minder bezochte gemeenschap.

b - geduld

Daarnaast wijs ik op het risico dat er nu, **mede onder de druk van een niet-lokale aanvraag**, beslissingen worden genomen die technologisch binnenkort dusdanig achterhaald zijn dat met spijt niet is **gewacht op kleinschaliger en anderszins vriendelijker oplossingen met hetzelfde rendement**. Dat is niet 'achteroverleunen' maar verstandig rentmeesterschap.

Dan herhaal ik onze criteria (voor toelichting zie onze documentatie in bijlage) in volgorde van zwaarte:

1 - schaal

De maximumoppervlakte te bebouwen land per initiatief bedraagt vier, aaneengesloten, hectares en clustering is niet toelaatbaar. Daarbij is de afstand tussen grenzen van twee zonneparken ten minste 2 kilometer.

2 - afstand

De minimumafstand tot een woning bedraagt vijfhonderd meter.

3 - overlast

De spreiding van initiatieven over de gemeente Dalftsen geschiedt gelijkmatig.

Geen zonnepark als burgers al offers brengen doordat zij windmolens, hoogspanningsmasten, opgewaardeerde (auto)wegen en/of grootschalige bio-industrie moeten verdragen.

4 - compensatie

Maak normen voor zowel het definiëren van wie overlast ondervinden en in welke mate, als voor de hoogte en vorm van de desbetreffende niet onderhandelbare schadeloosstelling.

tot slot (tekst Gerard Zuyderhoff)

“Kijkend door de poort van het bos zie ik in de verte groene velden met stroken zonlicht, daarachter de coulissen van hoge bomen, al in zomertooi. Dan, van opzij, beweegt de eerste koe van links naar rechts, gevolgd door een grote stoet, statig als in een processie van vreugde om het leven.

Maar, als in een nachtmerrie, zie ik legioenen van staal en glas, opgesteld in een koude en harde slagorde, zover als het oog reikt bewegingloze dood. Nu zijn ook de velden verdord nadat de grutto's, de Kieviten en de laatste wulpen zijn verdreven.

Het Dalftserveld bestaat niet meer.

Aan u, gemeenteraad, de keus tussen leven en nachtmerrie.”